

Vrijheid en Belasting

(lezen 1Kron.29:10-21)

Wij zijn allemaal kinderen van onze tijd. Wij worden geboren en op de wereld gezet, zonder te weten wat daarop allemaal te doen is. Wanneer wij groter worden, komen we voor de werkelijke feiten te staan. We groeien op en worden als vanzelf met de bestaande systemen vereenzelvigd. Wij accepteren ze gewoon omdat we niet beter weten. Dat ervaren we niet als dwangmatig, maar nemen het aan als behorend tot ons lot. Vroeg of laat worden wij tijdens onze groei naar volwassenheid geconfronteerd met o.a. het belastingstelsel. Dat is in het ene land zwaarder dan in het andere, maar overal ter wereld wordt belasting geheven. Of men moet in een belasting-paradijs terecht komen. Als onze ogen eenmaal open zijn gegaan voor het eufemisme dat “belasting-heffing” wordt genoemd, gaan we de dingen in hun ware gedaante zien. Een eufemisme is een verzachtende omschrijving van iets heel onaangenaams, met andere woorden: een mooie uitdrukking voor een lelijke zaak. Wie belastingheffing rechtsfilosofisch wil trachten te verdedigen zal zich daarbij niet op de wetenschap kunnen beroepen. Men zal alleen steun kunnen vinden in het wapen-arsenaal van de pseudo-wetenschap. Goed, eerst even iets anders ter verduidelijking, om daarna naar het eindpunt van onze speurtocht te gaan.

Kan er vrijheid bestaan tegelijkertijd met belastingheffing?

De woorden zeggen al dat hier sprake is van een tegenstelling. Waar belasting en druk heerst is geen sprake meer van vrijheid, althans van volslagen vrijheid. In het Paradijs was er nog geen enkele belasting en heerste volkomen vrijheid. Daarna begon de ellende. De ene mens ging de andere overheersen en maakte misbruik van zijn macht. De zwaksten moesten het altijd ontgelden. De overheersers trokken zich terug in steden om vandaar uit via een gesmeerd belastingstelsel zich wederrechtelijk te verrijken. Dat is vanaf oude tijden het geval. Het vereist een aparte studie hoe de machtsverhoudingen waren in het allereerste begin der mensheid. Het is Kaïn tegenover Abel, en later Nimrod tegenover Enos, etc. De machthebbers hebben zich vanaf het begin der geschiedenis bediend van zekere rechten. Het recht van macht en overheersing ontleende men aan de rokken van dierenvelen van Adam en Eva, welke zij van Elohim ontvingen. Deze rokken worden de “aegis” genoemd. Nimrod zou deze rokken hebben ontvreemd, en later zou Ezau deze weer van Nimrod hebben afgepakt. Het Boek des Oprechten geeft ons hierover informatie. Daarop zullen wij in een latere studie ingaan.

De oude Egyptenaren:

Het oude Egypte kende twee categorieën belastingen (Bakoe)

- a) belastingen in natura, doordat men geen geld kende
- b) belastingen in corvee, arbeid

Egypte kende een nagenoeg onfeilbaar belastingsysteem. Ambtenaren stelden de hoogte van de belastingaanslag vast door de landbouwgrond nauwkeurig na te meten (kadaster). Met touwen en stokken werd de grond gemeten en in kaart gebracht. Heel Egypte was voor de Farao en iedereen werkte voor hem. In ruil voor deze arbeid ontving men voedsel. Er waren in die tijd reeds een soort deurwaarders die onwilligen met stokken sloegen en knevelden, om kracht bij te zetten aan hun bevel. Wanneer een boer te weinig leverde naar de zin van de deurwaarders, sloeg men er lustig op los. Ze sloegen de boer bewusteloos en wierpen hem in een waterplas, ook zijn kinderen werden geslagen en zijn vrouw vastgebonden. Men bedacht zich eerst wel driemaal om zich te onttrekken aan de verplichtingen die opgelegd waren. Wel kon men een bezwaar indienen als men vond dat er teveel was opgelegd. Jozef handelde geheel naar de eis van Farao door alle Egyptenaren te onteigenen en een streng belastingsysteem in te voeren.

De Ptolemaeën:

Het belastingstelsel is de hoeksteen voor de meeste overheden in deze wereld, oftewel hun bron van inkomsten en daardoor macht. Dat gold ook in de tijd van de Lagiden in oud Egypte, waar een over-georganiseerde bureaucratie heerste. De Ptolemaeën die daarna aan de macht kwamen in Egypte verkleinden de macht der Lagiden en gaven de bureaucratische machine in handen der Grieken. Zij vervingen de familiehoofden, die bestuurders waren van districten, door commandanten (ambtenaren), en lieten van het op te brengen koren grote hoeveelheden opslaan in “koninklijke graanschuren”. Alle producten waarover belasting werd geheven, werden door rijksambtenaren eerst getaxeerd. In Alexandrië was het belastingcentrum. Zelfs gereedschappen van handwerklieden werden, indien ze niet gebruikt werden, verzegeld, om te voorkomen dat er illegaal mee zou kunnen worden gewerkt! Hun belastingsysteem was nagenoeg waterdicht, en toch vierde de corruptie hoogtij. Sommige ambtenaren profiteerden grof van hun status en verrijkten zich over de rug van de kleine man. Dus ook hier is er niets nieuws onder de Egyptische zon waar te nemen.

Israël

Israël is een vrij volk, anders gezegd, tot vrijheid geroepen. Waar het volk lange tijd geknecht werd, volgde uiteindelijk verlossing, denk aan de Exodus. In Israël gold het privaatbezit. Elke Israëliet bezat (beheerde, want Jahweh was de Bezitter van het land) een stuk eigen grond en kon daarvan goed leven. De tienden waren vrijwillig.

Salomo is waarschijnlijk de eerste koning geweest die een goedlopend belastingsysteem heeft ingevoerd. Hij had het land in twaalf bestuursdistricten verdeeld met elk een eigen landvoogd. De landvoogd had tot taak al het benodigde aan het hof af te leveren wat daar tijdens één maand werd gebruikt. En dat was niet zo heel weinig, zie 1Koningen 4:22. Dit waren allerminst bescheiden eisen.

Salomo had het slim aangelegd, door zijn landvoogden allen uit Jeruzalem te nemen, en ook twee schoonzonen in te zetten. In een district woonden gemiddeld 100.000 mensen. Vandaar dat er na de dood van Salomo fel werd geprotesteerd tegen de hoge belastingen en door de bevolking om lastenverlaging werd gevraagd. De belastingen werden in natura betaald. Op sommige kruiken die gevonden zijn staat "lam-melech", dat is: voor de koning. Begrijpelijk dat er door verkwistende koningen/regeringen heel wat aan belastingen werd geëist van de bevolking. Samuel had het volk er goed voor gewaarschuwd.

De koning hief (extra) tienden van de akkers, wijngaarden en kudden, 1Samuel 8:15-17. We moeten niet over het hoofd zien dat juist de belasting-kwestie aanleiding is geworden van de splitsing van Israël in twee huizen. 1Koningen 12:4-16.

Dat echte Israëlieten vrij dienen te zijn, blijkt o.a. uit:

Mattheus 17:24 En als zij te Kapernaum ingekomen waren, gingen tot Petrus die de didrachmen ontvingen, en zeiden: Uw Meester, betaalt Hij de didrachmen niet? 25 Hij zeide: Ja. En toen hij in huis gekomen was, voorkwam hem Jezus, zeggende: Wat dunkt u, Simon! de koningen der aarde, van wie nemen zij tolleren of schatting, van hun zonen, of van de vreemden? 26 Petrus zeide tot Hem: Van de vreemden. Jezus zeide tot hem:

Zo zijn dan de zonen vrij.

27 Maar opdat wij hun geen aanstoot geven, ga heen naar de zee, werp den angel uit, en den eersten vis, die opkomt, neem, en zijn mond geopend hebbende, zult gij een stater vinden; neem dien, en geef hem aan hen voor Mij en u.

Vrij = Strongs 1658 e'leutheros, 1) vrij geboren 1a) in burgerlijke zin, iemand die geen slaaf is

Aanstoot = Strongs 4624 skanda'lizo, 1) een struikelblok in de weg leggen waarover iemand kan struikelen of vallen, metaf. aanstoot geven
1a) verleiden tot zondigen

Het vrijheidsbeginsel lezen wij in Exodus 25:1 *Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, dat zij voor Mij een hefoffer nemen. Van alle man, wiens hart zich vrijwillig bewegen zal, zult gij Mijn hefoffer nemen.*

1 Kronieken 29:17 *En ik weet, mijn God, dat Gij het hart proeft, en dat Gij een welgevallen hebt aan oprechtigheden. Ik heb in oprechtheid mijns harten al deze dingen vrijwillig gegeven, en ik heb nu met vreugde Uw volk, dat hier bevonden wordt, gezien, dat het zich jegens U vrijwillig gedragen heeft.*

Zie verder: Exodus 35:5,21,29, 36:3, Leviticus 7:16, 22:21, Ezechiël 46:12, Hooglied 6:12, Ezra 1:6. Deuteronomium 16:10, Psalm 119:108, Amos 4:5. Over het vrijwillige geven van het volk.

In Exodus 30:11 gaat het om een heffing die voor iedereen gold, boven de 20 jaar oud, een halve sikkal, die voor de dienst van het heiligdom bestemd was. *Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:*

12 Als gij de som van de kinderen Israëls opnemen zult, naar de getelden onder hen, zo zullen zij een iegelijk de verzoening zijner ziel den HEERE geven, als gij hen tellen zult; opdat onder hen geen plage zij, als gij hen tellen zult.

13 Dit zullen zij geven, al die tot de getelden overgaat, de helft eens sikkals, naar den sikkal des heiligdoms (deze sikkal is twintig gera); de helft eens sikkals is een hefoffer den HEERE. 14 Al wie overgaat tot de getelden, van twintig jaren oud en daarboven, zal het hefoffer des HEEREN geven. 15 De rijke zal het niet vermeerderen, en de arme zal niet verminderen van de helft des sikkals, als gij het hefoffer des HEEREN geeft om voor uw zielen verzoening te doen. 16 Gij dan zult het geld der verzoeningen van de kinderen Israëls nemen, en zult het leggen tot den dienst van de tent der samenkomst; en het zal den kinderen Israëls ter gedachtenis zijn, voor het aangezicht des HEEREN, om voor uw zielen verzoening te doen.

De Tienden

In Deuteronomium 14:28-29 en 26:12-15 lezen wij van de driejaarlijkse tienden voor de leviet, vreemdeling, de wees en de weduwe. Eentiende van deze tiende werd achtergehouden als schatting voor Jahweh, wat door de

Leviëten aan de priesters werd afgedragen, Num. 18:20-33, Leviticus 27:30-33. Het waren vrijwillige tienden, waarin het volk niet altijd getrouw handelde dezen te voldoen, Maleachi 3:7-10, Nehemia 10:38. Deuteronomium 4:22-26. De tienden mochten niet van het bezit worden genomen, maar van de aanwinst.

De tienden en eerstelingen waren de enige bijdragen (belastingen) die nodig waren om de kosten van de offerdienst te dekken. Ze moeten betaald worden met oude heilige munt, de sikkkel. De wisselaars in de tempel ruilden geldstukken in tegen sikkels, uiteraard tegen (te hoge) vergoeding. De heffingen van tienden waren nimmer drukkend. Priesters waren vrij van enige belasting. Hoofdgeld, zie Leviticus 3:40

Er zijn verschillende christelijke organisaties en kerken die van hun leden tienden vragen (eisen), en wel van de bruto inkomsten. Wij zullen nagaan of de Bijbel ons gebiedt de tienden van al onze inkomsten af te dragen aan religieuze instellingen. In Mattheus 23:23 spreekt Jesjoea zich niet positief uit over de handelwijze der Schriftgeleerden en Farizeeën, aangaande het verdienen. 23 *Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden, want gij vertient de munte, en de dille, en den komijn, en gij laat na het zwaarste der wet, namelijk het oordeel, en de barmhartigheid, en het geloof. Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten.* 24 *Gij blinde leidlieden, die de mug uitzijgt, en den kemel doorzwelgt.*

De vroege kerk en eerste christenen deden ook niet mee aan het verdienen. Men hield er alleen vrijwillige gaven op na. Lees er eens 2Corinthe 9:7 op na. De tienden in Israël werden pas ná de oogst eenmaal per jaar berekend en betaald, uitsluitend van de aanwas of toename zoals deze aan het einde van het jaar bekend was. Men hield er geen precieze boekhouding op na, om daarmee over elke sikkkel of inkomst te kunnen bepalen wat er aan het eind van het jaar betaald zou moeten worden over bruto inkomsten. Wat men in één jaar voor eigen gebruik nodig had en opat van de oogst viel niet onder de tienden, ook erfenissen niet. De berekening van tienden was heel simpel en omvatte de winst van de veldopbrengst tijdens de oogsttijd. De tienden over het vee berekende men over de totale kudde zoals die er was op het moment van de berekening, eenmaal per jaar. Wat men intussen verhandeld of opgegeten had telde niet mee. De wet van de tienden betrof dan ook niet 10% van álles wat men in dat jaar verkreeg of omzette en had verteerd.

De Israëliëten gaven de tienden aan de Leviëten, die van hun tienden weer een tiende aan de priesters gaven. Wanneer de Israëliëten naar de grote feesten gingen, en of heengingen om de tienden af te dragen, moesten zij er zelf heel goed van eten en drinken en blij zijn, zie Deuteronomium 14:24-26. Dat komt erop neer dat met een groot deel van de tienden de eigen reizen verblijfkosten werden betaald! Eenmaal in de drie jaar moest een gehele tiende worden afgedragen aan de plaatselijke Leviëten. Niet de priesters (de Tempel) ontvingen de tienden van het volk, maar de Leviëten.

Dat Abraham aan Melchizedek tienden betaalde was niet volgens de een of andere wet. Eenmalig heeft Abraham deze tiende gegeven ná zijn overwinning op Sodom en naastliggende steden, en wel van de buit. Abraham betaalde geen tienden over zijn eigen bezittingen en of inkomsten. Jesjoea wilde dan ook geen boekhouding die krampachtig werd bijgehouden van inkomsten en uitgaven. Hij leerde dat we er juist géén boekhouding op na moeten houden, zie Mattheus 6:3 *Maar als gij aalmoes doet, zo laat uw linker hand niet weten, wat uw rechter doet;*

4 *Opdat uw aalmoes in het verborgen zij; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, Die zal het u in het openbaar vergelden.*

De zonen zijn vrij, dus ook van kerkelijke belastingen en tienden! Hedendaagse kerken of organisaties die tienden eisen van hun leden, doen dat niet naar een wet van Jahweh die dat zou bevelen, maar doen dat omdat ze er zelf voordeel van trekken.

Tijdens Jesjoea

De belastingen vormden een hoofdbron van inkomsten voor de elite. Op die manier kwam de opbrengst van het land voor ongeveer tweederde naar de stad toe, waar ongeveer 10% van de bevolking (de elitairen) leefde. De overige 90% moest in armoede leven van het overige eenderde deel. Samuel had het volk Israël reeds voorgehouden dat een eventuele koning of heerser veel van hun inkomsten zou opeisen. Ondanks deze waarschuwing wilde het volk toch een koning hebben. En, ze kregen een koning: Saul!

In de steden waar de heersende klasse der elite woonde vormde zich een volksgemeenschap, bestaande uit ambtenaren, stadsbestuur, militairen, geestelijken, belastinginners, klerken, wetgeleerden, etc.. In de tijd van Jesjoea leek de priesterklasse meer op een handelsinstelling dan op een geestelijke stand. De tempel-handel floreerde en de priesters waren schatrijk. Men had van het Huis des Vaders een moordkuil gemaakt. De

sociale onrechtvaardigheid was groot, en het waren de profeten die zich hiertegen af hebben gezet, fel en dringend. Wanneer dus de profeten Israël aanklaagden, was het in feite bestemd voor de 10% elite in de steden, niet zozeer voor de 90% boeren en handwerkslieden! Let daar goed op!

Ten tijde van Jesjoea was Israël duidelijk een tweeklassen-samenleving. Wij kennen in die samenleving enerzijds de onderdrukte boerenstand, en anderzijds de overheersende elite. Deze elite was verantwoordelijk voor de sociale misstanden, voor alle onrecht en onderdrukking. Er is helaas nog weinig of niets in deze verhouding veranderd. Ook nu leven wij in een samenleving waar een regerende klasse van elitairen boven ons staat. Er is momenteel wel een middenstandklasse bij gekomen.

In Judea woonde voornamelijk de elite in Jeruzalem, de aristocratie van het Herodiaanse hof, met de heersende hogepriesterlijke families, van Edom afkomstig. Daar baadde men in grote weelde. Zij hadden het grootste deel van alle land in eigendom, wat werd verpacht.

Het Romeinse bestuur eiste een oogstbelasting van 12½ procent, Herodes eiste ongeveer 20%, en de geestelijke stand eiste 10%, gebaseerd op de Thora, de tienden. In totaal betaalden de boeren ongeveer 30 tot 35% aan inkomstenbelasting (momenteel is dat het dubbele!), plus de landpacht, wat neerkwam (cumulatief) op ongeveer 60% tot tweederde van de opbrengst. De boeren brachten dit tweederde deel meestal in natura naar de steden, of de belastinginners haalden het op. De uitspraken van Jesjoea dienen wij tegen deze achtergrond te bezien, zeker wanneer Hij ageert tegen de rijken en het voor de armen opneemt. De armen zijn de onderdrukten, de uitgemolken boeren. De rijken zijn de stads-elite, de niet-producerende klasse. Armoë was hier niet het gevolg van wanbeleid of tegenslagen, maar van uitbuiting. De elite diende de Mammon, Lucas 16:13. Voor de boeren bestond er geen keuze tussen God-dienen en of de Mammon dienen. Het gold hier alleen de rijken, en aan hun adres is de aanklacht gericht. Vele uitspraken van Jezus (Jesjoea) dienen wij steeds te zien in het licht van het boerensamenlevingsmodel, waar grote uitbuiting heerste. De Schriftgeleerden die een soort beambten der elite waren kregen er dikwijls ongenadig van langs, zie Marcus 12:38-40.

38 En Hij zeide tot hen in Zijn leer: Wacht u voor de Schriftgeleerden, die daar gaarne willen wandelen in lange klederen, en gegroet zijn op de markten;

Oud-Christelijke visie

De oud-christelijke visie op het staatsgezag kan als volgt worden getypeerd, aldus dr. G.J. Aalders in “De Grote Vergissing”, p.49: “Hoge en lage autoriteiten zijn wel werktuigen van God en moeten daarom geëerbiedigd worden, maar ze kunnen ook wegwerpinstrumenten zijn, die na volbrachte taak afgedankt worden”.

De eerste christenen waren betrekkelijk rustige burgers. Alleen toen de staat in de persoon van de keizer zich met de Godheid identificeerde en over het geweten wilde heersen, ontstond er een conflictsituatie. Autoriteiten konden burgers zomaar dwingen tot diensten en het leveren van goederen, zelfs buiten de gewone belastingen om. Dit noemde men “rekwireren”. De vorderingen kwamen altijd vrij onverwacht en overvielen de bevolking. Het volk klaagde tijdens Septimus Severus dat de politie hen terroriseerde en ruïneerde. Men smeekte de keizer veelal tevergeefs om hulp. Boeren uit Klein Azië schreven hartverscheurende brieven aan de keizer, maar vonden geen gehoor. Het afdragen van belastingen schijnt áltijd een zaak te zijn geweest die met conflicten gepaard ging.

Paulus en Petrus

Romeinen 13:1 *Alle ziel zij den machten, over haar gesteld, onderworpen; want er is geen macht dan van God, en de machten, die er zijn, die zijn van God geordineerd.*

2 *Alzo dat die zich tegen de macht stelt, de ordinantie van God wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen.*

3 *Want de oversten zijn niet tot een vreze den goeden werken, maar den kwaden. Wilt gij nu de macht niet vrezen, doe het goede, en gij zult lof van haar hebben;*

4 *Want zij is Gods dienaress, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet, zo vrees; want zij draagt het zwaard niet te vergeefs; want zij is Gods dienaress, een wreester tot straf dengene, die kwaad doet.*

5 *Daarom is het nodig onderworpen te zijn, niet alleen om der straffe, maar ook om des gewetens wil.*

6 *Want daarom betaalt gij ook schattingen; want zij zijn dienaars van God, in ditzelve geduriglijk bezig zijnde.*

7 ¶ *Zo geeft dan een iegelijk, wat gij schuldig zijt; schatting, dien gij de schatting, tol, dien gij den tol, vreze, dien gij de vreze, eer, dien gij de eer schuldig zijt.*

En Titus 3:1 *Vermaan hen, dat zij aan de overheden en machten onderdanig zijn, dat zij hun gehoorzaam zijn, dat zij tot alle goed werk bereid zijn; en 1 Petrus*

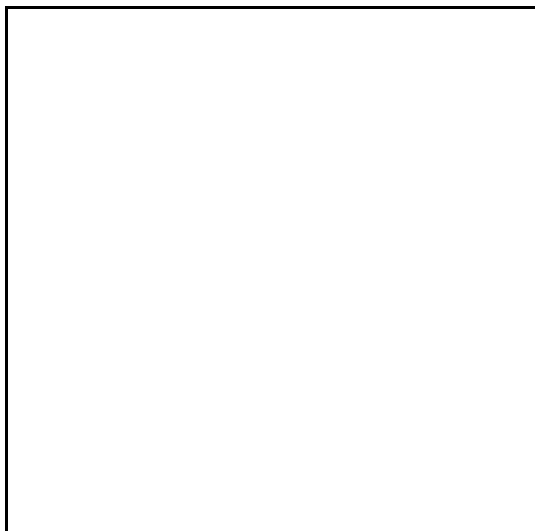
2:13 *Zijt dan alle menselijke ordening onderdanig, om des Heeren wil; hetzij den koning, als de opperste macht hebbende;*

Deze teksten zouden volgens de meeste uitleggers erop wijzen, dat wij te allen tijde elke overheid dienen te gehoorzamen. Dat kan echter nooit de bedoeling van de Apostelen zijn geweest. Wel dat men machthebbers, die regelgeving voorschrijven, welke niet tegen onze gewetens indruist, dienen te respecteren. Er kan een vreemde mogendheid ons overheersen, zoals de Duitsers tijdens WO II. Wanneer de Duitsers eisten dat men na de avondklok van 8 uur niet meer op straat mocht komen, dient men zich hieraan te onderwerpen. Dat is de ethische zijde. De morele zijde van de eisen der Duitsers, om b.v. Joden aan te geven, of anderen te verraden, daarvoor geldt dat wij die niet behoeven te respecteren. Het gaat om “goede” overheden in Romeinen 13. Elohim eist niet dat wij een duivelse overheid dienen te gehoorzamen. Hij eist juist dat wij de duivel wederstaan, zie Jakobus 4:7 ***Zo onderwerpt u dan Gode; wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden.***

Een goede Overheid of Macht is Elohim's dienares, ons ten goede, Romeinen 13:4. Zij wreekt zich op de kwaden. Dat Paulus de Romeinse Overheid “goed” wil noemen, is maar de vraag. Hij doet dat tegenover de gemeente in Rome wel, waarschijnlijk om niet teveel risico's te lopen van gedood en vervolgd te worden.

De Romeinen

De Romeinen hadden een indirecte belastingheffing o.a. invoerrechten. Daarnaast kenden zij het tributum als directe belasting, welke meestal alleen tijdens oorlogen werd geheven. De Censors bepaalden welke belastingen van toepassing waren op de verschillende groepen mensen, en de Quaestors inden deze.

Rechtsgrond

Algemeen wordt gesteld dat belastingen door de overheid geheven, strekken tot dekking van de publieke uitgaven, tot bevordering van het algemeen welzijn. Het heffen van belastingen lijkt wereldwijd een algemeen geaccepteerde zaak. Toch is het formuleren van de rechtsgrond ervoor niet erg simpel en voor een ieder bevredigend. Overheden hebben dikwijls getracht een rechtsgrond te vinden in de Bijbel, met name het gedeelte van Mattheus 22:15 ¶ *Toen gingen de Farizeeën heen, en hielden te zamen raad, hoe zij Hem verstrikken zouden in Zijn rede. 16 En zij zonden uit tot Hem hun discipelen, met de Herodianen, zeggende: Meester! wij weten, dat Gij waarachtig zijt, en den weg Gods in der waarheid leert, en naar niemand vraagt; want Gij ziet den persoon der mensen niet aan;*

17 Zeg ons dan: wat dunkt U? Is het geoorloofd, den keizer schatting te geven of niet? 18 Maar Jezus, bekennende hun boosheid, zeide: 19 Gij geveinsden, wat verzoekt gij Mij? Toont Mij de schattingpenning. En zij brachten Hem een penning. 20 En Hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld en het opschrift?

21 Zij zeiden tot Hem: Des keizers. Toen zeide Hij tot hen: Geeft dan den keizer, dat des keizers is, en Gode, dat Gods is. 22 En zij, dit horende, verwonderden zich, en Hem verlatende, zijn zij weggegaan.

Het betreft hier echter een strikvraag, waarin het gaat over het betalen van schattingen aan een bezetter. In feite is er totaal niets van de keizer, daar alles van Jahweh is, en wij slechts beheerders zijn. De keizer heeft zichzelf dingen toebedacht en toegeëigend. In feite komt de keizer dan ook **niets** toe, geen enkele cent aan schatting.

In Mattheus 17:24 gaat het over het zogenaamde “hoofdgeld”, hetwelk door de Israëlieten naast de tienden moest worden betaald om de tempel te onderhouden, volgens Exodus 30:13, 38:26. Dit vormt eveneens geen rechtsgrond voor het heffen van torenhoge belastingen.

Door de loop der eeuwen heen zijn verschillende rechtsgronden voor het heffen van belastingen naar voren gebracht. :

- a) het assurantiebeginsel, dat de overheid het inkomen en vermogen van de burgers veilig dient te stellen. De overheid komt in dit geval overeen met een soort verzekeringsmaatschappij. De belastingen die mensen betalen is dan zoveel als verzekeringspremie. Echter, de overheid moet ook zelf betaald worden, en daaraan gaat het assurantiebeginsel voorbij.
- b) het draagkrachtbeginsel, ieder draagt bij naar vermogen

c) het belangenbeginsel, dat ieder bijdraagt naar het belang dat hij heeft bij de overheidsactiviteiten.

Alle rechtsgronden die men aanvoert om maar belastingen te kunnen heffen, zijn niet in overeenstemming met de rechten van de mens en de vrijheid van het geweten.

De rechten van de mens volgens de VN

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van de Verenigde Naties geeft het volgende te kennen (wij citeren enkele uitspraken):

Overwegende, dat erkenning van de inherente waardigheid en van de gelijke en onvervreembare rechten van alle leden van de mensengemeenschap grondslag is voor de vrijheid, gerechtigheid en vrede in de wereld;

Overwegende, dat terzijdestelling van en minachting voor de rechten van de mens geleid hebben tot barbaarse handelingen, die het geweten van de mensheid geweld hebben aangedaan en dat de komst van een wereld, waarin de mensen vrijheid van meningsuiting en geloof zullen genieten, en vrij zullen zijn van vrees en gebrek, is verkondigd als het hoogste ideaal van iedere mens;

Overwegende, dat het van het grootste belang is, dat de rechten van de mens beschermd worden door de suprematie van het recht, opdat de mens niet gedwongen worde om in laatste instantie zijn toevlucht te nemen tot opstand tegen tyrannie en onderdrukking;

Artikel 1: Alle mensen worden vrij en gelijk in waardigheid en rechten geboren. Zij zijn begiftigd met verstand en geweten, en behoren zich jegens elkander in een geest van broederschap te gedragen.

Artikel 3: Een ieder heeft het recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon.

Artikel 4: Niemand zal in slavernij of horigheid gehouden worden. Slavernij en slavenhandel in iedere vorm zijn verboden.

Artikel 5: Niemand zal onderworpen worden aan folteringen, noch aan een wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing.

Artikel 17: Een ieder heeft recht op eigendom, hetzij alleen, hetzij tezamen met anderen. Niemand mag willekeurig van zijn eigendom worden beroofd.

In zijn boek “De toekomst van de vrijheid” schrijft Fareed Zakaria dat de democratie als doel de vrijheid had. Maar dat zulks alleen bereikt kan worden als de regerende elite óók gaat werken. “Democratie leidt niet vanzelfsprekend tot vrijheid”, aldus Zakaria.

Hoe **belastingdruk** in overeenstemming kan worden gebracht met de democratische beginselen en met de universele verklaring van de rechten van de mens, blijft een open vraag. Men kan water niet met vuur laten samengaan. Er moet dan ook serieus door de overheid worden omgegaan met gewetensbezwaren van mensen die geen belastingen willen betalen. Temeer daar er verschillende gewetensbezwaarden zijn die o.a. tegen het meebetalen zijn van belastingen en gelden die bestemd zijn voor militaire verdediging, om medemensen te doden en of te kwetsen.

Geheven belastingen

Er zijn een scala aan belastingen, en de belastingambtenaren en wetgevers zijn zeer vindingrijk om allerlei belastingen te bedenken. Wij kennen momenteel o.a. de Inkomstenbelasting, de Loon-, btw, vennootschaps-, vermogens-, ondernemings-, commissarissen-, successie-, accijnzen, statistiekrecht, zegelrecht, opcenten op wegen, straat-, baat-, vermaak-, honden-, logeer-, reclame-, assurantie-, vergunningsrecht, bpm, etc.

U ziet, de vindingrijkheid van overheden is vrijwel onbegrensd, zelfs de dood kon niet ontsnappen aan de belastingen. Aldus prof. dr. J.W. Zwemmer, hoogleraar belastingrecht aan de V.U.

In het oude Egypte kende men reeds een heffing bij vermogensovergangen van onroerend goed, zowel bij levenden als bij doden. Pas door keizer Augustus werd een heffing ingevoerd van 5% over nalatenschappen.

In Nieuw Zeeland is men er onlangs toe overgegaan een milieuheffing in te voeren op winden van vee. De scheten van de dieren bevatten vooral methaan en dat bevordert het broeikas-effect. De heffing moet geld opleveren voor onderzoek (?) naar de vraag hoe Nieuw Zeeland kan voldoen aan het Verdrag van Kyoto. Het land telt 9,6 miljoen koeien en 45 miljoen schapen, met 1,65 miljoen herten en 155.000 geiten. En dat produceert dagelijks de nodige winden! Dat gaat een boer gemiddeld 159 euro per jaar kosten!

In de vroege Middeleeuwen kenden de monarchieën in West Europa bijna geen belastingen. Men bad soms de bevolking om een bijdrage. In de 16e

eeuw echter werden de beden tot geboden. Zo gaat dat wanneer de elite machtiger wordt.

De belastingen staan meestal in dienst van de economische politiek. Een sterk georganiseerd staatsgezag gaf meestal de voorkeur aan directe belastingen. Door de heffing der belastingen zijn al heel wat mensen te gronde gegaan. Ook de boerenstand in het Byzantijnse rijk in de 11e eeuw is erdoor te onder gegaan. Sir Acton zei terecht: “Macht corrupteert, absolute macht corrupteert absoluut”.

In de tijd van de Reformatie heeft men (o.a. Erasmus) vrijheidsbeginsel van het geweten ontdekt. Men is helaas al spoedig daarna overgegaan tot het vervolgen en executeren van andersdenkenden en opposanten.

Belasting betalen geldt duidelijk als een bewijs van onvrijheid. Overwonnen volkeren betaalden belasting, de hen opgelegde cijns. Het opleggen van belastingen aan eigen onderdanen in het Westen is nog niet zo heel oud als men wel denkt. Een goede belasting zou slechts verdedigbaar zijn wanneer de Overheid met het saamgebrachte geld méér kan doen, dan wat de burgers er zelf mee zouden kunnen doen.

Belastingheffing komt neer op een kunstmatige Overheids omlegging van geld, geheven van diegenen die het kunnen missen, bestemd voor hen die het nodig hebben. Althans, zo behoort het te zijn.

Staatsdiefstal

Volgens Mr. B. van der Goen is het bodemrecht van de belastingen pure diefstal. (De Telegraaf 6-6-1981). “Het is de hoogste tijd, dat de wet, die onze vaderlandse tolgaarders dat recht toekent drastisch wordt gewijzigd”, aldus Van der Goen. Het is niet de staat die zomaar iets van de burgers afpakt en daarmee uit. Nee, het is een ontwrichten van de morele orde, en dat van bovenaf. De staat wordt alzo het kwaad in zichzelf, een demonische macht wanneer zij haar burgers berooft. De burgers geraken hierdoor in grote problemen, armoede en bitterheid. Zie: www.kredietexpresse.nl

Door de bijna ongelimiteerde vraatzucht der overheden geraken we als vanzelf in een soort communistische staat. De overheid bezit ten laatste alles, en de burgers zijn hun slaven. Overheden kennen zichzelf het recht toe op alles wat de burgers bezitten en presteren belastingen te heffen. Via het zogeheten “bodembeslag” kan de belastingdienst zelfs andermans spullen in beslag nemen en verkopen.

De staat als “roofridder”, zie artikel in De Telegraaf 23-5-1992, waarin te lezen staat “dat de Nederlandse regering zich, met haar belastingen en

sociale lasten, steeds meer ontwikkelt als roofridder”. En prof. Brüll, de Amsterdamse hoogleraar, vindt dat de burgerij steeds vaker door de belastingdienst wordt bezwendeld.

Het ruitersgeld

Het “bevoegd gezag” en andere instellingen kunnen het ons zó lastig maken en ons het bloed zó onder de nagels vandaan halen, zodat wij mensen door het lint gaan en op ze af vliegen. En terecht. Een voorbeeld:

Rond 1477 bleven belastingpachters op onbarmhartige wijze het ruitersgeld invorderen. Dat was een hoofdelijke belasting, waarbij rijken net zoveel betaalden als armen. Die belasting was in 1477 opgelegd toen er oorlog was tegen Frankrijk. Daarna werd de belasting niet opgeheven, en niemand wist waarvoor het geld nu werd gebruikt. Sommige uitgebeende boeren moesten hun huisraad verkopen om het ruitersgeld te kunnen betalen. Toen is in West-Friesland het wanhopige volk aan het muiten geslagen. Men weigerde massaal het ruitersgeld te betalen. Dat liet de stadhouder van Holland er niet bij zitten en kwam met een leger soldaten en liet de opstandige boeren aan hun eigen bommen ophangen. Hierdoor raakte de hele streek in beweging en gingen grote troepen boeren naar Alkmaar en plunderden het huis van een beruchte belastingpachter. In Den Haag was men geschrokken van deze boerenopstand, en men beloofde gauw vermindering. Maar in plaats van vermindering kwam er juist verhoging, vanwege geldgebrek van de stadhouder. West-Friesland betaalde niéts meer! In het voorjaar van 1492 probeerde de stadhouder West-Friesland af te straffen, maar alle boeren verzamelden zich en togen op naar Haarlem. Daar had de stadsregering zich verschanst in het stadhuis, en toen de massa boeren over de markt kwam aanstormen richting stadhuis, gaven de autoriteiten zich over. De schouw Claes van Ruyven werd door de boeren in stukken gesneden en de mootjes in een mand gedaan. Met een briefje erop werd de mand met inhoud bezorgd bij de weduwe. Op het briefje stond geschreven:

Vrouwke van Ruyven, Aan dees boutkens zul dy kluiven.

Het stadhuis werd geplunderd en deftige burgerhuizen werden leeggeroofd. Dit was een wanhopige opstand van half verhongerde boeren, die tot het uiterste getergd waren, zónder politieke achtergronden. Zie J. de Rek: “Van Bourgondië tot Barok, p.29”.

De tiendenpenning en de watergeuzen

Een Geuzenlied geeft een juiste uiting aan de geest van die tijd. In Holland was in 1543 de zogenaamde “tiendenpenning” gelegd op de inkomsten van alle grondbezittingen en de jaarlijkse winsten der kooplieden. Hierop heeft men een mooi gedicht gemaakt:

*Helpt nu u selfs, soo helpt u Godt,
Uyt der tyrannen bandt en slot,
Benaude Nederlanden!
Ghy dreacht den bast al om u strot,
Rept flucks u vrome handen.
De spaensch hoochmoet, vals en boos,
Sant u een beudel goddeloos,
Om u godloos te maecken,
Gods woort rooft hij door menschen-gloos,
En wilt u 't ghelt ontschaecken,
So neemt hij elck sijn hoochste goet;
Die 't woort, den zielen voedtsel soet,
Om draf niet willen derven,
Becoopent met haer roode bloedt
Of moeten naeckt gaen zwerven.
Maer die sijn hart op Mammon stelt,
Moet oock ontbeeren 't lieve ghelt,
Sijn Godt, sijn vleesch betrouwen:
Hy eyscht den tienden met ghewelt,
Diet gheeft, sal niet behouwen.
Want gheeft men dick van tienen een,
Daer blijft ten lesten een noch gheen;
Wol mach den herder stillen,
Dees is met wol noch melck te vreen,
Hij wil de schaepkens villen
Zijn buyck is onversadelijck,
Bloed- en ghels-dorstig stadelijck,
Al die, met wreeden moede
's Landts ghelt verquist, verradellijck
Aen conincklicken bloede.
(het vervolg, waarna de laatste regels:)
Vernielt den tyran, 't is meer dan tijt,
Met al sijn tyrannisten.*

Er zijn nog meer Nederlandse volksliederen waaruit de vrijheidszin blijkt. Het Wilhelmus rept over “Den tyrannie verdrijven”.

En een ander volksliedje heeft het erover “niemands knecht” te willen zijn. Vrij, een volk in vrijheid.

Wij zien het bij revoluties, zoals die er waren in Hongarije, Roemenië, Joegoslavië, etc..., dat het ene boze regiem eruit wordt geworpen, maar dat dezelfde lieden die men de voordeur uitwierp in een ander jasje de achterdeur weer binnenglipten. De volkeren zijn gevangen in de rosmolen van de Illuminati en Black Nobility, de wereldregeerders die menen goddelijke rechten te hebben om over de bevolkingen te heersen (te parasiteren, want dat is het in feite).

Aan onze Nederlandse onafhankelijkheid -welke onze regering in 1992 in Maastricht geruisloos heeft overgedragen aan de EU- lag een belastinggeschil ten grondslag. De koning van Spanje wilde 10% van onze voorvaderen heffen. Dat vonden zij al te gortig en namen het recht in eigen handen. Waartoe zijn de torenhoge belastingen? Waarom kan een regering niet rondkomen van een vrijwillige (en of opgelegde) bijdrage van 10%? Zit dat in de spilziekheid en onbekwaamheid van de overheid? Nee, er spelen nog andere factoren mee. Hoge belastingen moeten bij het volk de indruk wekken dat de overheid progressief is en veel besteedt aan goede zaken. Zo lang het volk maar in dit sprookje gelooft gaat het goed. De overheid geeft voor dat de hoge belastingen nodig zijn om de hoge staatsschulden af te lossen. Wat het volk niet mag weten is, dat de torenhoge belastingen in werkelijkheid nodig zijn om het teveel aan papiergeld weer uit de roulatie te nemen! Anders zou de staatsfraude openbaar worden, want in feite lossen wij nooit iets af van onze nationale schulden! Bekend is dat onze nationale schuldbewaarder 10x per jaar een nieuwe staatslening uitschrijft. Wij lenen er in Nederland per week ongeveer één miljard bij, aldus prof. A. J. Dunning!

En dan te weten dat het zogenaamde aflossen van de staatsschuld bijna de grootste uitgavenpost is van onze overheid! Deze staatsschuld is echter géén échte schuld, maar fictief. Het is een luchtbel. Krediet wordt immers uit niets geschapen door de grootbankiers! Krediet bestaat slechts in hun verbeelding, uit cijfers in boeken of op beeldschermen. In werkelijkheid besteedt dus de regering niets! De bank leent geen echt geld, maar leent slechts op papier. Men werkt met krediet dat er niet is, en men drukt zelf het geld op nagenoeg kosteloos papier.

J.M. Keynes schreef, dat wanneer regeringen de geldcirculatie steeds herhalen, eens de fraude niet langer verborgen kan blijven. Wij zien dan ook dan wij in ons zogenaamde vrije westen méér slaaf zijn dan wij wel denken. Wij leven onder gelegaliseerde staatsdiefstal en volksverlakkerij. Staatsschuld is volgens het pater Braunfonds in Gent meer een psychologische factor, bestaande uit een heel kunstmatig financieel gebouw.

Is Belasting diefstal?

Is de fiscus een dief? Dat kan ten dele worden bevestigd. De overheid geeft ons immers ook het een en ander terug, in de vorm van gratis onderwijs, uitkeringen, subsidies, diensten, etc. Alleen is de consumptie van deze diensten niet evenredig aan de belastingheffing! ***Overheden eisen altijd veel meer dan zij aan hun onderdanen spenderen!***

Tegen deze algemene gang van zaken heeft Johannes de Doper scherp gewaarschuwd, zie Lucas 3: 10 *En de scharen vraagden hem, zeggende: Wat zullen wij dan doen?*

11 *En hij, antwoordende, zeide tot hen: Die twee rokken heeft, dele hem mede, die geen heeft; en die spijsze heeft, doe desgelijks.*

12 *En er kwamen ook tollenaars om gedoopt te worden, en zeiden tot hem: Meester! wat zullen wij doen?*

13 *En hij zeide tot hen: Eist niet meer, dan hetgeen u gezet is.*

14 *En hem vraagden ook de krijgslieden, zeggende: En wij, wat zullen wij doen?*

En hij zeide tot hen: Doet niemand overlast, en ontvreemt niemand het zijne met bedrog, en laat u vergenoegen met uw bezoldigingen.

Wij kunnen stellen dat belastingheffing berust op geweld, niet op basis van vrijwilligheid. In Naam der Koningin, met deurwaarders en politie, desnoods met de ME. Belastingontduiking wordt fraude genoemd. Echter, zoiets als belastingfraude bestaat niet, tenzij een belastinginspecteur méér van ons eist dan hij wettig mag doen. Frauderen is iets van anderen ten onrechte afnemen via leugens en bedrog. Het niet-afdragen van belastingen is dan ook geen diefstal of fraude, maar het voorkomen dat de overheid iets van ons afneemt wat haar niet toekomt. Wanneer overvallers ons knevelen en de sleutels van onze brandkast eisen, doen wij er geen zonde mee of frauderen niet door hen te zeggen dat wij geen brandkast hebben. Door overvallers te misleiden zijn wij toch geen fraudeurs geworden? Veelvoorkomend is dat dieven op een parkeerplaats onze auto “bewaken” tegen een door hen geëiste vergoeding. Wij hebben hen echter nooit

opdracht daartoe gegeven, dus is wat zij eisen pure diefstal en afpersing. Zo ook wat de overheid allemaal van ons eist. Libertariërs willen alle belastingen afschaffen, om op basis van vrijwilligheid bijdragen te geven voor alleen nuttige doelen. Overheden zijn veelal grote verspillers van gelden. De Bijbel is wat dat betreft ook heel liberaal.

Belasting -het woord zegt het al- is een last die men ons oplegt. Belasting is een term waarmee de overheid de gelden aanduidt welke zij meent van ons te mogen invorderen, waar zij als tegenprestatie haar diensten tegenover stelt. Het oorspronkelijke doel van belastingen is dat de overheid van deze gelden haar taken financiert. Dit principe is allang losgelaten, daar belastingopbrengsten ook voor geheel andere doelen worden gebruikt.

Belastingen en accijnzen zouden tevens ten doel hebben om het overmatig gebruik van o.a. tabak, auto's, brandstoffen, energie, etc. tegen te gaan. De wens is hierbij de vader der gedachte. Het autogebruik wordt in het geheel niet teruggedrongen door hogere belastingen, bpm, noch door hogere brandstofprijzen. Het is alleen de overheid die er extra aan opstrijkt. De grondwet bepaalt dat belastingen alleen kunnen worden geheven uit kracht van een wet. Wetten zijn snel gemaakt, en daarna kan de heffing beginnen. Overheden zijn een soort dienstverlenende instanties, zoals bedrijven. Bedrijven werken echter op basis van vrijheid, overheden op basis van dwang en heerschappijvoering. Wanneer overheden een kartel gaan vormen, zoals de EU, worden het grote machtsblokken, die van ons kunnen eisen wat zij maar willen.

In de samenleving wordt het slecht genoemd om geld te verdienen aan andermans ellende, denk aan de drugshandel. De overheid verdient juist enorm veel aan andermans ellende via accijnzen op tabak en drank. Op die manier is de overheid in de ogen van het volk even immoreel als de drugsdealer. Je erger nog, daar er meer mensen sterven aan tabak en drank, dan aan drugs.

Wij zouden erover na moeten denken hoe er in onze huidige samenleving een meer praktische invulling van veel dingen zou kunnen worden gemaakt, die meer in overeenstemming is met de Bijbelse vrijheid van de mens en de Wet van Jahweh. Of ons volk daar rijp voor is en of onze politici daar open voor staan, is maar de vraag.

Recht van de sterkste

Het recht van de sterkste in de dierenwereld verschilt niets van het recht van de sterkste in de mensenwereld. Macht over anderen verkrijgen en de anderen onder belasting (cijns, tol of oude impost) brengen, is vanaf oude tijden de bron geweest van alle conflicten en oorlogen. De USA heeft onlangs twee oorlogen gevoerd wat pure veroverings-oorlogen zijn, zogenaamd om het terrorisme te bestrijden. Het gaat hier om de wereldmacht en bronnen van inkomsten, als olie en drugs, uit Irak en Afghanistan. En om de vijanden van de staat Israël uit te schakelen. Het recht van de sterkste gaat om overheersing en het brengen tot slavernij. Israël deed er oudtijds ook aan mee.

Richteren 1:28 En het geschiedde, als Israël sterk werd, dat hij de Kanaänieten op cijns stelde; maar hij verdreef hen niet ganselijk.

Ezra 4:20 Ook zijn er machtige koningen geweest over Jeruzalem, die geheerst hebben overal aan gene zijde der rivier; en hun is cijns, oude impost en tol gegeven.

De Israëliet behoort echter vrij te zijn, maar dan wél verantwoordelijk, om van zijn overvloed te geven aan behoeftigen. Niet om anderen in slavernij te houden en zelf het ervan te nemen. Men mag zes dagen werken, om daarna als symbool van vrijheid één dag vrij te zijn, nl. op de sabbat. Ook dan nog is de sabbat er niet om te luieren, want goed-doen is juist op die dag een taak, goed-doen aan behoeftigen. Het geven is vrijwillig, net zo goed als het geven van de tienden geen dwingende eis is. Door het geven van de tienden erkende elke Israëliet dat héél zijn bezit, arbeid en leven aan Elohim toebehoorde. De éne tiende stond (vertegenwoordigde) voor het geheel, Genesis 14:22, 28:22. De Israëliet was vrij, vrij tot het doen van barmhartigheid en niet vrij in de zin van onverschilligheid, zoals Kain die zich niets van zijn broer aantrok. De plicht die op elke Israëliet rustte was als norm, als richtingaanwijzer, welke heen wees naar het rechtvaardige leven en de vreugde der wet. Wie in Israël méér bezit verkrijgt, zal ook méér barmhartigheid dienen te doen.

Het Bijbels vrijheidsbeginsel

Te lezen in Leviticus 25:10 het vrijheidsjaar, en Jeremia 34:8,15,17, en Lucas 4:19, Romeinen 8:21, 1Cor. 10:29, 2Corinthe 3:17, Galaten 5:1,13, Jakobus 1:25, 2:12.

Vrijheid wil niet zeggen dat men maar alles doen kan wat men wil. In een rechtstaat worden burgers beschermd door de overheid tegen medeburgers

die hun vrijheid willen beroven. Wie beschermt echter de burgers tegen de overheid, die meent het recht (monopolie) te bezitten als regerende groep, om geweld te gebruiken?

In een theocratie ligt dat heel anders. Wat wij over het komende Messiaanse Vrederijk lezen in de profeten, is het herstel van de theocratie. Daar heerst rechtvaardigheid, een wederzijds dienen. Dan pas zullen de rechten van de mens welke Elohim ons gegeven heeft geheel in acht worden genomen. Dat is nu nog utopisch. Het bezit zal worden gerespecteerd. Dat lezen wij in Micha 4:4 *Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok, en onder zijn vijgenboom, en er zal niemand zijn, die ze verschrikke; want de mond des HEEREN der heirscharen heeft het gesproken.*

Dan behoeven wij niet meer bevreesd te zijn voor de belastingvaarders en deurwaarders, zie: Jesaja 33:18 *Uw hart zal de verschrikking overdenken, zeggende: Waar is de schrijver? Waar is de betaalsheer? Waar is hij, die de torens telt?*

Daar zal vreugde zijn en eeuwige blijdschap: Jesaja 51:11 *Alzo zullen de vrijgekochten des HEEREN wederkeren, en met gejuich tot Sion komen; en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vreugde en blijdschap zullen zij aangrijpen, treuring en zuchting zullen wegvlieden.*

Die tijd is nabij! De profeten laten zich bijna op lyrische toon uit over de komst van een rechtvaardige wereld, waar de goddelozen van verwijderd zijn. Vrede zal heersen door recht.

Daar zal Zijn volk weer wonen naar Zijn raad,
God eeuwig hen Zijn volle gunst doen smaken.